

Sygn. akt IV U 264/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2017 r. w S.

odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 3 marca 2017 r. Nr (...)

w sprawie S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt: IV U 264/17 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 3 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 2 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji od 1 marca 2017r. emerytury przysługującej S. Z.. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017r. ,tj. kwoty 846,79 złotych przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44%. Po waloryzacji od 1 marca 2017r. wysokość emerytury S. Z. wynosi 850,52 złotych. Razem z emeryturą jest wypłacany ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny w kwocie 209,59 złotych (decyzja o waloryzacji emerytury z 3 marca 2017r. k.169 akt emerytalnych).

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony S. Z. wskazując, że waloryzacja emerytury została przeprowadzona nieprawidłowo i emerytura jest naliczona niezgodnie z prawem (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że waloryzacja emerytury ubezpieczonego została przeprowadzona zgodnie z przepisami ustawy z 2 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz zgodnie z art.88 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie

ubezpieczonego nie wnosi do sprawy nowych okoliczności faktycznych i dowodów pozwalających na zmianę decyzji i uwzględnienie roszczenia (odpowiedź na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony S. Z. urodził się w dniu (...)

W dniu 25 lutego 1993r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę inwalidzką. Po rozpoznaniu powyższego wniosku, decyzją z 11 czerwca 1993r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu od 24 lutego 1993r. ,tj. od wyczerpania zasiłków chorobowych, rentę inwalidzką drugiej grupy. Do ustalenia podstawy wymiaru renty organ rentowy przyjął zarobki z okresu od listopada 1985r. do grudnia 1988r. Ustalony w oparciu o powyższe wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 44,17%. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy przyjął 15 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych, a także 8 lat i 5 miesięcy tytułem uzupełnienia okresu brakującego do pełnych 25 lat ubezpieczenia od zgłoszenia wniosku do ukończenia 60 lat (decyzja z 11 czerwca 1993r. o przyznaniu renty inwalidzkiej k.28 akt rentowych).

Ubezpieczony był uprawniony do w/w renty inwalidzkiej drugiej grupy (renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy) do 30 czerwca 1999r. Następnie w wyniku kontrolnego badania lekarskiego lekarz orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie, decyzją z 29 czerwca 1999r. na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy od 1 lipca 1999r. przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 31 maja 2001r. Do ustalenia wysokości renty organ rentowy przyjął, tak jak uprzednio, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 44,17% oraz 15 lat i 4 miesiące okresów składkowych, 5 miesięcy okresów nieskładkowych, a także 8 lat i 5 miesięcy tytułem uzupełnienia okresu brakującego do pełnych 25 lat ubezpieczenia od zgłoszenia wniosku do ukończenia 60 lat (wypis z treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 26 maja 1999r. oraz decyzja z 29 czerwca 1999r. o przyznaniu ubezpieczonemu od 1 lipca 1999r. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy k.87-88 akt rentowych).

Prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy było przedłużane na dalsze okresy – do 30 czerwca 2004r. (decyzja z 29 czerwca 2001r. k.110 akt rentowych), a następnie do 31 lipca 2005r. (decyzja z 12 lipca 2004r. k.145 akt rentowych). Następnie decyzją z 22 września 2005r. organ rentowy ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe (decyzja z 22 września 2005r. k.150 akt rentowych).

W dniu 5 listopada 2001r. ubezpieczony złożył w organie rentowym zaświadczenie wystawione przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Rolników, z którego wynika, że w okresie od 1 lipca 1977r. do 31 grudnia 1988r., a zatem przez 11 lat i 6 miesięcy, ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników i opłacił składki na ubezpieczenie społeczne rolników (zaświadczenie KRUS z 5 listopada 2001r. k.116 akt rentowych). Mając na uwadze powyższe zaświadczenie, decyzją z 9 listopada 2001r. organ rentowy od 1 listopada 2001r. przeliczył przysługującą ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy i do ustalenia wysokości renty uwzględnił 15 lat i 4 miesiące okresów składkowych, 5 miesięcy okresów nieskładkowych, 11 lat i 6 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym, a także 8 lat i 5 miesięcy tytułem uzupełnienia okresu brakującego do pełnych 25 lat ubezpieczenia od zgłoszenia wniosku do ukończenia 60 lat (decyzja z 9 listopada 2001r. o przeliczeniu renty k.119 akt rentowych).

Ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do chwili osiągnięcia wieku emerytalnego 65 lat, tj. do (...). W związku z osiągnięciem przez ubezpieczonego wieku emerytalnego, decyzją z (...). organ rentowy wydał decyzję, w której działając na podstawie art.27a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu od 6 sierpnia 2006r. z urzędu emeryturę. Przy obliczeniu emerytury organ rentowy uwzględnił 15 lat i 4 miesiące okresów składkowych, 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 11 lat i 6 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął dotychczasową podstawę wymiaru renty oraz dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 44,17%. Wysokość emerytury ustalona na datę nabycia prawa ,tj. 6 sierpnia 2006r. wyniosła 537,85 złotych brutto miesięcznie, przy czym z uwagi na to, że nieudokumentowany został okres składkowy i

nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat, emerytura ubezpieczonego nie podlegała podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury (decyzja z 6 sierpnia 2006r. o przyznaniu emerytury z urzędu k.158 akt rentowych).

W związku z ukończeniem przez ubezpieczonego 75. roku życia, decyzją z 2 sierpnia 2016r. działając na podstawie art.75 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy od 1 sierpnia 2016r. przyznał ubezpieczonemu z urzędu dodatek pielęgnacyjny na stałe w kwocie 208,67 złotych miesięcznie. Od 1 marca 2016r. wysokość emerytury ubezpieczonego wynosiła 846,79 złotych brutto miesięcznie, a od 1 sierpnia 2016r. wysokość świadczenia do wypłaty - wraz z dodatkiem pielęgnacyjnym - wynosiła 938,25 złotych miesięcznie (decyzja z 2 sierpnia 2016r. o przyznaniu dodatku pielęgnacyjnego k.167 akt rentowych).

Następnie zaskarżoną decyzją z 3 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 2 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji od 1 marca 2017r. emerytury przysługującej ubezpieczonemu. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017r. ,tj. kwoty 846,79 złotych przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44%. Po waloryzacji od 1 marca 2017r. wysokość emerytury S. Z. wyniosła 850,52 złotych (zaskarżona decyzja z 3 marca 2017r. k.169 akt rentowych).

Wykazane przez ubezpieczonego okresy składkowe w wymiarze 15 lat i 4 miesiące wynikają z zatrudnienia ubezpieczonego w Zakładzie (...) w M. od 6 sierpnia 1957r. do 15 października 1960r. (3 lata, 2 miesiące i 10 dni), z zatrudnienia ubezpieczonego w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w Ł. od 15 maja 1979r. do 15 stycznia 1980r. (8 miesięcy i 1 dzień) oraz z zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni Kółek Rolniczych w P. od 16 stycznia 1980r. do 31 sierpnia 1982r. (2 lata, 7 miesięcy i 15 dni) oraz od 1 września 1983r. do 30 listopada 1984r. (1 rok i 3 miesiące), co łącznie (z tytułu zatrudnienia w (...)) stanowi 3 lata, 10 miesięcy i 15 dni, a także z tytułu prowadzenia przez ubezpieczonego pozarolniczej działalności gospodarczej od 1 stycznia 1985r. do 27 sierpnia 1992r. (7 lat, 7 miesięcy i 27 dni) – oświadczenie wnioskodawcy i zeznania świadków na okoliczność pracy w Zakładzie (...) w M. k.6-8 akt rentowych, świadectwo pracy z 6 grudnia 1984r. oraz zaświadczenia Urzędu Gminy w P. o prowadzeniu przez ubezpieczonego pozarolniczej działalności gospodarczej k.17-19 akt rentowych. Z kolei okres nieskładkowy przyjęty w wymiarze 5 miesięcy wynika z okresu pobierania przez ubezpieczonego zasiłku chorobowego w okresie od 28 sierpnia 1992r. do 23 lutego 1993r. (notatka urzędowa k.26 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. Z. podlegało oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej ustaleń Sądu wynika, że ubezpieczony S. Z., pobierający uprzednio rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, od 6 sierpnia 2006r. ,tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego uprawniony jest do emerytury, przy czym prawo do emerytury przyznane zostało ubezpieczonemu z urzędu przez organ rentowy na podstawie art.27a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zwanej dalej ustawą emerytalną (Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.). Zgodnie z art.27a ustawy emerytalnej emeryturę przyznaje się z urzędu zamiast pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, osobie która osiągnęła wiek emerytalny, o którym mowa w art.27 ust.2 i 3 ustawy (w przypadku mężczyzn urodzonych do 31 grudnia 1947r. wiek ten wynosi co najmniej 65 lat) oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym. Z decyzji z 6 sierpnia 2006r. o przyznaniu emerytury wynika, że do obliczenia emerytury ubezpieczonego organ rentowy uwzględnił 15 lat i 4 miesiące okresów składkowych, 5 miesięcy okresów nieskładkowych oraz 11 lat i 6 miesięcy okresów pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym. Ponadto do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął dotychczasową podstawę wymiaru renty oraz dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 44,17%. Wysokość emerytury ustalona na datę nabycia prawa ,tj. 6 sierpnia 2006r. wyniosła 537,85 złotych brutto miesięcznie, przy czym z uwagi na to, że nieudokumentowany został okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat, emerytura nie podlegała podwyższeniu do kwoty najniższej emerytury (vide: decyzja z 6 sierpnia 2006r. o przyznaniu emerytury z urzędu k.158 akt rentowych). Z dalszych ustaleń Sądu wynika, że od 1

marca 2016r. wysokość emerytury ubezpieczonego wynosiła 846,79 złotych (vide: decyzja z 2 sierpnia 2016r. k.167 akt emerytalnych). Taka kwota emerytury stanowiła punkt wyjścia do waloryzacji emerytury ubezpieczonego dokonanej przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z 3 marca 2017r. Jak wynika z treści zaskarżonej decyzji waloryzacja emerytury polegała na pomnożeniu kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017r., a zatem kwoty 846,79 złotych przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44%. Obliczona w ten sposób wysokość zwaloryzowanej emerytury ubezpieczonego wyniosła od 1 marca 2017r. 850,52 złotych brutto miesięcznie.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony zarzucił, że wysokość jego emerytury została ustalona nieprawidłowo. Analizując okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że twierdzenie ubezpieczonego jest niezasadne. Zgodnie z art.88 ust.1 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu nadanym jej od 1 stycznia 2017r. przez ustawę z 2 grudnia 2016r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. z 2017r., poz.2) emerytury podlegają corocznej waloryzacji od dnia 1 marca, a waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji, przy czym w wyniku przeprowadzonej waloryzacji kwota świadczenia nie może ulec obniżeniu. W art.5 w/w ustawy nowelizującej ustawę emerytalną znalazło się autonomiczne uregulowanie dotyczące waloryzacji świadczeń w 2017r. I tak, zgodnie z art.5 ust.1 w/w ustawy z 2 grudnia 2016r., w 2017r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art.89 ustawy emerytalnej, nie mniej niż o 10 złotych, przy czym w myśl ust.4 powyższego uregulowania w przypadku świadczenia niższego od kwoty najniższego świadczenia, do którego nie ma zastosowania gwarancja wysokości najniższego świadczenia, o której mowa w art.85 ustawy emerytalnej, waloryzacja polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017r., wskaźnikiem waloryzacji ustalonym zgodnie z art.89 ustawy emerytalnej. W tym miejscu wskazać należy, że świadczenie emerytalne ubezpieczonego, który nie wykazał 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (o których mowa w art.27 ust.1 ustawy emerytalnej) jest niższe od kwoty najniższego świadczenia i nie ma do niego zastosowania gwarancja wysokości najniższego świadczenia, o której mowa w art.85 ustawy emerytalnej. Przepis art.85 ust.2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu ustalonym od 1 marca 2017r.) stanowi, że kwota najniższej emerytury, z zastrzeżeniem art.24a ust.6, art.54, art.54a ust.2 i art.87 oraz renty rodzinnej wynosi 1 000 złotych miesięcznie. Ze wskazanych wyżej przyczyn emerytura ubezpieczonego nie ulega podwyższeniu do w/w kwoty 1 000 złotych i zgodnie z zacytowanym wyżej z art.5 ust.4 w/w ustawy z 2 grudnia 2016r. waloryzacja świadczenia ubezpieczonego, które jest niższe od kwoty najniższego świadczenia i które nie jest objęte gwarancją wysokości najniższego świadczenia, od dnia 1 marca 2017r. podlega waloryzacji polegającej na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017r., wskaźnikiem waloryzacji ustalonym zgodnie z art.89 ustawy emerytalnej. Zgodnie z Komunikatem Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 10 lutego 2017r. w sprawie waloryzacji emerytur i rent w 2017r. (M.P. z 2017r., poz.187) wskaźnik ten w bieżącym roku wynosi 100,44%. Stosując się do powyższego uregulowania, zaskarżoną decyzją z 3 marca 2017r. organ rentowy ustalił wysokość zwaloryzowanej emerytury ubezpieczonego przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2017r. ,tj. kwoty 846,79 złotych przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 100,44%. Obliczona w ten sposób emerytura wyniosła 850,52 złotych (kwoty 846,79 x 100,44%).

Powyższe pokazuje, że emerytura ubezpieczonego po waloryzacji od 1 marca 2017r. została ustalona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. W tym miejscu wskazać również należy, że do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego organ rentowy przyjął udokumentowany przez niego okres pracy w gospodarstwie rolnym i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników od 1 lipca 1977r. do 31 grudnia 1988r., a zatem przez 11 lat i 6 miesięcy, który pozwolił na uzupełnienie wykazanych okresów składkowych i nieskładkowych nieprzekraczających 20 lat do tzw. niepełnej emerytury (vide: ustalenia faktyczne).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 3 marca 2017r.